

Editorial de Révolution Communiste, núm. 32, novembre-desembre de 2018.

[Groupe marxiste internationaliste](#). Traduït per [IKC](#).

A baix Macron!

Manifestació central de la classe obrera i la joventut a l'Elisi!

Vaga general!

La còlera dels de baix

Els treballadors creen tota la riquesa. Però en el capitalisme, tots són explotats. Treballen sota la dictadura del capital, sota l'amenaça de ser acomiadats. La massa de beneficis, interessos, dividendes, remuneració dels gerents de la companyia i l'Estat són la contrapartida d'aquesta explotació.

Els treballadors no qualificats són especialment víctimes de la competència que organitzen els grans grups capitalistes (inclosos els francesos) entre tots els assalariats del món. L'augment dels preus dels combustibles o el tancament de petits hospitals i línies ferroviàries afecta greument als treballadors de les ciutats petites i els pobles, els jubilats pateixen l'augment de la CSG [cotització a la SS a càrrec del treballador] i el quasi total bloqueig de les pensions, els funcionaris es veuen empobrits per la congelació del seu salari, la majoria dels joves només troben treballs precaris. La part de la renda disponible dedicada a les despeses bàsiques (lloguer, calefacció, transport, etc.) augmenta per a les persones d'ingressos més baixos.

L'acumulació de riquesa en un pol de la societat i l'acumulació de misèria en l'altre pol han donat lloc a la revolta de les "armilles grogues" contra Macron.

Aquest és un moviment de treballadors de tota mena. Predominen pel número els obrers, els empleats, els aturats, els jubilats ... alguns dels quals tenen experiència en el moviment obrer (sindicalització, vagues, manifestacions, etc.) i alguns altres es consideren poc representats pels partits de la classe obrera (PCF, LFI, PS, Générations) i les centrals sindicals. Encara que els proletaris són la majoria, altres classes socials participen i marquen la pauta, perquè la mobilització es duu a terme fora de les empreses i administracions. Es tracta de les capes més baixes de la xicoteta burgesia (taxistes, propietaris de guarderies, caps d'equip, artesans, comercials, agricultors, amos de xicotetes cafeteries, suboficials ...) i la burgesia (especialment empresaris de construcció ...).

Fortaleses i febleses del moviment de les “armilles grogues”

El 17 de novembre, el punt de partida dels bloquejos de carteres és l'alça en els preus dels combustibles. Des de llavors el moviment no para d'estendre's. En la Reunió, on la vida és encara més cara, les desigualtats més greus i la desocupació més alta, va prendre una forma més massiva des del principi.

Els atacs contra els locals de l'administració tributària formen part de la tradició dels moviments de comerciants o agricultors, no del moviment obrer. L'elecció dels Camps Elisis, les banderes tricolors, la Marsellesa, les agressions a periodistes, la inutilització dels radars, els desbordaments racistes ... mostren la confusió del moviment i donen testimoniatge del retrocés de la consciència de classe del proletariat.

Els portaveus més o menys consensuats del moviment han publicat un calaix de sastre heterogeni que conté nombroses mesures progressives que reflecteixen les aspiracions dels treballadors assalariats.

Cap persona sense sostre, impost sobre la renda més progressiu (per trams), Salari Mínim a 1,300 euros nets, gran pla d'aïllament d'habitatges, no a les pensions per punts [capitalització], cap pensió per sota dels 1,200 euros, tot representant electe tindrà dret al salari mitjà, limitar encara més el nombre de contractes de durada determinada per a les grans empreses, acabar amb el CICE [desgravament fiscal a les empreses, relacionat amb la massa salarial], deixar de pagar els interessos del deute, el salari màxim establert en 15.000 euros, que es creen llocs de treball per als aturats, augment de les ajudes per a discapacitats, limitació dels lloguers, més habitatges de lloguers moderats, acabar immediatament amb el tancament de les petites línies fèrries, oficines de correus, escoles i hospitals de maternitat, prohibició de fer negocis amb les persones grans, màxim de 25 alumnes per classe, aportació de recursos substancials per a la psiquiatria, jubilació als 60 anys, promoure el transport de mercaderies per ferrocarril ... (Carta als diputats de França, 29 de novembre).

La presència de petits empresaris explica la modèstia de l'increment del Salari Mínim sol·licitat (està previst que pugui arribar a 1.210 € nets l'1 de gener per la inflació de 2018).

Altres mesures són fins i tot reaccionàries i testimonien la influència d'altres classes, inclosa la gran burgesia, que òbviament està absent dels bloquejos. Mai es qüestiona el dret de propietat dels grans grups capitalistes sobre l'economia. El catàleg de les "armilles grogues" prefereix defensar "França" contra "l'estranger", fins i tot els estrangers.

Detindre la construcció de grans àrees comercials al voltant de les principals ciutats ... Protegir a la indústria francesa és protegir els nostres coneixements i els nostres treballs ... Prohibició de vendre propietats pertanyents a França ... Paguem el deute públic ... Viure a França implica convertir-se en francès ... Que a les persones a les quals es denegue el dret d'asil se les reenvii al seu país d'origen ... Que s'augmenten significativament els mitjans atorgats a la justícia, a la policia, a la gendarmeria i a l'exèrcit ... El referèndum popular ha d'entrar en la Constitució ... Tornar a un mandat de 7 anys per al President de la República ... (Carta als diputats de França, 29 de novembre)

Algunes d'aquestes mesures serien cares, financera i políticament, per als treballadors. Per què un president de la república? Per què donar-li més poder encara en triar-ho per 7 anys? Per què hauríem de pagar el creixent deute públic als bancs i als rics defraudadors i exempts de l'impost sobre el patrimoni? i com fer-ho sense augmentar els impostos? "L'augment significatiu de mitjans" per a un Estat policial i

militarista també haurà de ser finançat ... i serviran per a defensar els interessos del gran capital francès, per a reprimir als treballadors.

La confusió d'objectius, la permeabilitat al xovinisme, permeten als partits burgesos intentar recuperar el moviment. Wauquiez [president d'Els Republicans, dreta], hostil al límit de velocitat i favorable a la privatització, ha tingut molta cura de no aparèixer amb els ferroviaris. Per contra, ha pogut posar en escena sobre el terreny el seu suport a les "armilles grogues". No obstant això, els "dégagistes" [ideologia del tipus "que se'n vagen tots"], que neguen la lluita de classes, adulen el moviment.

Un immens moment d'autoorganització popular està en progrés. La gent ja ha superat els obstacles del desviament i la dissuasió. (Jean-Luc Mélenchon, 17 de novembre); El moviment de les armilles grogues és un exemple d'autoorganització. (Jean-Luc Mélenchon, 18 de novembre)

Per molt mal que li sàpiga a l' LFI, estem lluny d'un model d'auto-organització: no hi ha assemblees, no hi ha votacions, no hi ha eleccions, no hi ha delegats, no hi ha coordinació nacional de delegats, No hi ha control de la base sobre els portaveus, no hi ha autodefensa. Una vegada més, les xarxes socials mostren que faciliten la mobilització, però no garanteixen en absolut la democràcia de les lluites.

En els Camps Elisis, el luxe desplegat exaspera la ira de les "armilles grogues". El 24 de novembre i l'1 de desembre, la falta d'organització dels manifestants permet que els grups feixistes que fan servir armilles grogues facen destrosses a gran escala. Quan arriben els reforços policials, els nazis desapareixen; llavors detenen als manifestants provinents de les províncies i passen a compareixença immediata. El govern utilitza els robatoris i els saquejos per a restringir el dret de manifestació.

Per primera vegada, el govern de *Macron-Philippe retrocedeix.

Una part dels joves es precipita cap a la bretxa: a principis de desembre, més de cent escoles secundàries estan bloquejades, en moltes universitats, els estudiants celebren assemblees generals.

El NPA suplica a Macron que s'expressi: "*Macron passa a escena. És hora que parli i digui coses.* (Besancenot, *France Inter*, 3 de desembre).

El 5 de desembre, Philippe va fer que l'Assemblea Nacional aplaudira a la policia. En Puy-a-Velai (Haute-Loire), els manifestants ataquen la prefectura, que representa a l'Estat burgès. Encara que hi ha més de 600 persones detingudes, diverses organitzacions policials demanen més repressió, amb l'establiment de l'estat d'emergència o fins i tot el "*reforç de l'exèrcit*" per enfrontar una situació considerada "*insurreccional*". LR al seu torn exigeix l'estat d'emergència. El dia 4, Macron va a la prefectura de Puy. La policia fereix greument a un estudiant de secundària el 5 de desembre.

El govern burgès va creure que seria suficient amb donar més ajudes financeres al canvi d'automòbil, enviar als diputats de LREM [el partit de Macron] sobre el terreny per a explicar millor la seua política i amb un discurs del xerraire en cap per a resoldre el problema. No va trobar cap interlocutor. El 3 de desembre va cridar a consulta als partits polítics.

En lloc de boicotejar, els partits d'origen obrer (PCF, PS, Générations i LFI) es van prestar a l'operació.

*Hi haurà una delegació de La France Insoumise amb el Primer Ministre. No es tracta d'ignorar-li, tot el contrari. Estem a favor del diàleg. (Adrien Quatennens, *Inter France*, 3 de desembre)*

Mélenchon reedita, com Le Pen, la seua sol·licitud de dissolució de l'Assemblea per part de Macron i la convocatòria d'eleccions parlamentàries anticipades.

Entre la legitimitat de l'executiu i la de les "armilles grogues", només hi ha una manera de decidir, una votació. A això se'n diu dissolució. (Jean-Luc Mélenchon, 2 de desembre)

En altres paraules, Macron ha de romandre en el seu lloc i els treballadors han de confiar en les paperetes de vot. LFI i RN [partit de Le Pen] reprenen la maniobra de De Gaulle i el PCF contra la vaga general de maig de 1968.

La durada i extensió del moviment està fent retrocedir al govern per primera vegada. Quan, el 4 de desembre, el govern anuncia concessions per sis mesos i decideix abolir l'impost sobre el dièsel per a totes les empreses, els capitalistes de la indústria de la construcció es queden satisfets.

El 5 de desembre, Macron decideix que l'ISF [impost sobre les grans fortunes] es restablirà, però abandona l'impost addicional als combustibles que entraria en vigència en 2019, just en el moment en què el seu quasi ex-primer ministre parla a l'Assemblea Nacional.

La classe obrera deu afirmar-se i posar-se al capdavant del moviment

Macron ha rebut el suport i ha estat finançat per fraccions significatives de la burgesia francesa en presentant-se com un president que mai retrocediria davant les masses populars. Va obtenir sobre aquesta base un 20% dels vots en la primera volta de les eleccions presidencials.

El PS, el PCF, la CGT, la CFDT van cridar a votar per ell en la segona volta. Després, tots els líders sindicals (CGT, CFDT, FO, Solidaires ...) es van oposar a la vaga general contra Macron, per a fer front a les ordenances, a la llei del treball, a la llei SNCF [companyia nacional ferroviària]. Tots participen en els "consensos" contra les pensions, contra els aturats i contra els funcionaris. La CFDT dona suport a Macron. Altres organitzacions sindicals continuen declarant "jornades d'acció" impotents: 9 d'octubre, 12 de novembre, 1 de desembre, 14 de desembre ... Com estranyar-se de què haja sorgit un moviment fora dels partits i sindicats "reformistes"?

Les classes petit-burgeses (autònoms, executius) que fins ara influeixen en el moviment de les "armilles grogues" són incapaços de traçar un rumb. Creuen que poden reconciliar totes les classes, per això la bandera tricolor i la llista de reivindicacions irreconciliables del 29 de novembre. Però aquestes classes intermèdies estan obligades a unir-se a una de les dues classes fonamentals del capitalisme, la burgesia o el proletariat. Només la classe obrera, posant-se resoltament al capdavant de tots els moviments contra l'explotació i l'opressió, autoorganitzant-se, constituint consells, és capaç d'orientar les protestes cap a la satisfacció de les reivindicacions i l'enderrocament de la burgesia.

El dissabte 1 de desembre, en algunes ocasions va haver-hi confluències amb manifestacions convocades per la CGT. Els sindicats FO i CGT del transport per carretera van cridar a la vaga des del 9 de desembre.

Els sindicats dels treballadors assalariats han de trencar les seues negociacions dels plans de Macron contra les pensions, contra els aturats, contra els funcionaris públics. Amb els partits d'origen obrer, han de convocar assemblees generals, cridar a la vaga general i a manifestar-se tots junts massivament davant el Palau de l'Elisi.

- Contra l'empobriment, cal arrancar l'augment del salari mínim, de tots els salaris, l'augment de les ajudes per a les rendes baixes, la indexació dels salaris i les pensions amb el cost de la vida.
- Contra la desigualtat, cal abolir els impostos sobre els productes de consum popular, eliminar les cotitzacions de la seguretat social a càrrec de treballadors assalariats, instaurar un impost progressiu sobre la renda i un vertader impost sobre el patrimoni (l'antic ISF tenia un abast reduït), dotar de mitjans suficients a la sanitat pública i l'escola pública, garantir un habitatge digne per a tots.
- Contra l'escalfament global, cal expropiar a Total, a les companyies d'autopistes, als bancs, a totes les multinacionals la producció de les quals contamina massivament el planeta, cal desenvolupar el transport públic (incloses les petites línies de ferrocarril i el RER [xarxa ferroviària de rodalies de l'àrea metropolitana de París]) i el transport ferroviari de mercaderies.
- Contra l'Estat burgès, els feixistes i saquejadors, és necessari organitzar l'autodefensa, dissoldre els cossos repressius, suprimir la Presidència i el Senat, pagar als funcionaris electes al nivell dels treballadors, fer-los revocables.
- Perquè els treballadors controlen el seu propi moviment i instauren una forma de democràcia superior es necessita: assemblees generals en ciutats, barris, empreses, centres formatius, administracions; comitès triats per les assemblees, centralització dels comitès en una coordinadora nacional.

El moviment ha d'ancorar-se en les empreses i ser controlat pels propis treballadors. Llavors la bandera roja reemplaçarà la bandera tricolor de l'aixafament dels comuns de 1871, de les guerres colonials i mundials.

El proletariat ha de dirigir el conjunt dels oprimits i explotats cap al poder dels treballadors, ja que només un govern obrer és capaç d'unir a la massa dels treballadors i la petita burgesia contra el seu enemic comú, el capital. Per a aconseguir-ho, s'ha de construir al més prompte possible un partit obrer revolucionari del tipus del Partit Bolxevic, que va portar a les masses russes a la victòria a l'octubre de 1917.

El proletariat avançat, que expressarà aquesta veritat objectiva d'una lluita de masses variada, discordant i bigarrada, a primera vista sense unitat, podrà unir-la i dirigir-la, conquerir el poder, apoderar-se dels bancs, expropiar els grups capitalistes odiats per tots. (Lenin, juliol de 1916).

5 de desembre de 2018

[GROUPE MARXISTE INTERNATIONALISTE](#)

Traducció: [Internaciema Kolektivista Cirklo \(IKC\)](#)